

Arrest

**nr. 345 246 van 22 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 maart 2026.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Algerijnse nationaliteit en u bent geboren op (...) 1991 in de stad Annaba.

Toen u achttien jaar oud was, werd u verplicht uw militaire dienst uit te voeren. Uw training duurde 45 dagen en u werd nadien overgeplaatst naar uw werkplaats in Tindouf. Na twintig dagen mocht u vijftien dagen op verlof gaan om uw familieleden te bezoeken. U keerde echter niet meer terug naar Tindouf en besloot te deserteren.

U dook een aantal maanden onder bij uw zus in Belrahaal alvorens genoeg geld te hebben verdiend om naar Europa te gaan. U verklaart dat de Algerijnse autoriteiten meermaals naar uw vader gingen op zoek naar u. Eind 2016 kwam u aan in Italië. U verbleef er een week alvorens naar Frankrijk te reizen. U verbleef vervolgens zes maanden in Marseille omdat u er vrienden heeft, drie maanden in Parijs en reisde vervolgens verder naar Lille alvorens eind 2017 naar België te komen.

U verbleef drie maanden bij uw zus en leerde nadien uw (ex-)partner C. kennen. Jullie kregen samen een zoon, R., die op (...) 2018 werd geboren.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten. Op 24 januari 2018 en 20 februari 2023 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, maar u gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Dit bevel werd herbevestigd op 23 maart 2024 en 12 juni 2024, maar u gaf hier opnieuw geen gevolg aan.

U diende verschillende keren een aanvraag voor gezinshereniging in, die telkens negatief werd afgesloten op 21 oktober 2019, 31 mei 2019 en 10 januari 2022.

U werd voor verschillende feiten veroordeeld. Op 12 februari 2020 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk, bij verstek, tot een gevangenisstraf van acht maanden met drie jaar uitstel voor vier maanden gevangenisstraf wegens beschadiging – vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, belaging, en slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Uit het vonnis bleek dat u in de periode van 5 september 2019 tot 4 oktober 2019 uw (ex-)partner C. meermaals heeft belaagd door aanhoudend te telefoneren, berichten te sturen, haar woning binnen te dringen, een wijnfles kapot te slaan tegen een muur van de woning, haar te hebben verweten en te hebben bedreigd een wapen te zullen dragen tijdens de bezoeken aan jullie gemeenschappelijk kind. Op 21 december 2018 en 5 september 2019 werden wederzijdse slagen uitgedeeld tijdens echtelijke disputen. Op 26 september 2019 heeft u de voordeur van de woning van uw (ex-)partner beschadigd en haar geslagen of verwond. U maakte zich ook schuldig aan valse naamdracht, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, waarvoor u op 11 januari 2023 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van zeven maanden met uitstel vijf jaar. U maakte zich schuldig aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, – u verkocht cocaïne –, waarvoor u op 11 oktober 2023 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met vijf jaar uitstel voor de helft van uw gevangenisstraf. U maakte zich ook schuldig aan aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden met de omstandigheid dat de niet-consensuele seksuele handelingen werden gepleegd ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was, waarvoor u op 27 februari 2024 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden. Deze feiten vormen een verwerpelijk misdrijf en tasten een normale maatschappelijke orde en de bescherming van alle leden van de samenleving, waaronder de meest kwetsbaren, ernstig aan. Het getuigt van een volstrekte afwezigheid van empathie met de vermeende slachtoffers en is van aard deze fysisch zowel als psychisch aan te tasten.

Op 21 november 2025 gaf u aan niet vrijwillig te willen terugkeren naar uw land van herkomst. Op 5 december 2025 werd een repatriëringsvlucht voorzien, maar de poging tot verwijdering is mislukt wegens zelfverminking.

U werd op 27 december 2025 vanuit de gevangenis van Dendermonde overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Op 6 februari 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: het paspoort van uw zoon en een akte uit de registers van burgerlijke stand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst “bijzondere noden” DVZ d.d. 10.02.2026).

Tijdens het interview verklaart u stress te ervaren omwille van de situatie waarin u zich bevindt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20.03.2026 (verder NPO), p. 3). Gevraagd of u reeds een psycholoog of psychiater zag, zegt u dat er geen dokter is in het gesloten centrum, u als een dier leeft met twintig personen per kamer, er geen tv of telefoon is, het eten niet goed is en de chefs van het centrum racistisch zijn (NPO, p. 6). Even later stelt u dat er wel een dokter is, maar hij u geen medicatie geeft (ibid.).

Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Verder verklaarde u de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 18). Ook gaf u aan alle vragen goed begrepen te hebben (ibid.).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig ingediend. Hierdoor kan uw houding niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt dit niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

- Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds eind 2016 ontvluchtte omwille van de door u geschetste problemen (NPO, p. 12). U reisde via Italië naar Frankrijk waar u ongeveer een jaar verbleef, waar u nooit een verzoek om internationale bescherming indiende (ibid.). Gevraagd of u uw situatie in Frankrijk probeerde te legaliseren, zegt u dat uw bestemming België was, niet Frankrijk, en u geen papieren in Frankrijk wilde (ibid.). Deze uitleg is geen geldig excuus voor uw laattijdig verzoek. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat u niet hebt gedaan. Dat u nog ongeveer een jaar in Frankrijk verblijft en er geen verzoek om internationale bescherming indient, alvorens naar België te komen, kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

- Bovendien diende u tijdens uw jarenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, ook nooit een verzoek om internationale bescherming in. Ook blijkt uit uw verklaringen uit de politieverhoren dat u meermaals verklaarde niet terug te kunnen naar Algerije omwille van het feit dat u een zoon in België had (zie administratief dossier). U maakt op geen enkel moment melding van problemen in Algerije. Ook hieruit kan geen werkelijke nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid.*

Verder zijn uw problemen met betrekking tot uw desertie niet geloofwaardig.

- Zo dient in de eerste plaats gewezen te worden op de vaststelling dat u bijna tien jaar na uw vertrek uit Algerije (NPO, p. 12) en slechts nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, hetgeen in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt en het gegeven ondersteunt dat u dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.*

- U bent tegenstrijdig in uw verklaringen over hoe lang u uw legerdienst uitvoerde. Zo stelt u tot tweemaal toedat u vijf maanden diende (NPO, p. 8). Even later verklaart u twee à drie maanden te hebben gediend (ibid.). U verandert vervolgens opnieuw uw verklaringen en zegt dat u ofwel drieënhalve maand of vier maand heeft gediend (ibid.). Nog later verklaart u echter 45 dagen opleiding te hebben gevolgd, nadien te zijn overgeplaatst en na twintig dagen te zijn gedeserteerd (NPO, p. 9), hetgeen neerkomt op iets meer dan twee maanden. Dat uw verklaringen over de duur van uw legerdienst zo ver uiteenlopen kan dan ook niet overtuigen.*

- U verklaart dat de Algerijnse autoriteiten jarenlang op zoek waren naar u en hier drie jaar geleden mee stopten (NPO, p. 15). U stelt eerst dat ze zeven à tien keer langskwamen en zegt vervolgens dat ze vele keren langskwamen en u zelf niet zeker bent hoe vaak ze kwamen (NPO, p. 16). U weet ook niet wie telkens langskwam (ibid.).*

- Voorts bent u tegenstrijdig in hoe lang u bij uw zus onderdook. Aanvankelijk stelde u zes à zeven maanden te zijn ondergedoken (NPO, p. 11). Even later verklaart u echter vier maanden te zijn ondergedoken (NPO, p. 16).*

- Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen om de door u voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten te staven. Daarenboven blijkt u nauwelijks enige concrete pogingen te hebben ondernomen om zicht te krijgen op uw (huidige) situatie in Algerije en zijn uw verklaringen daarover erg vaag en weinig aannemelijk. U stelt dat uw neef, die politieagent is, te weten kwam dat u*

geseind was en op een lijst stond (NPO, p. 15-16). Zo verklaart u dat hij in het systeem zag dat u gezocht werd. U vroeg hem om bewijs, en hij probeerde iemand te vinden om hem te helpen bij het bemachtigen van het document (NPO, p. 15). Gevraagd hoe uw neef te weten kwam dat u op een geseinde lijst stond, verklaart u dat uw neef uw naam en achternaam opzocht en hij zag dat u in het opzoekingsstelsel stond en dat uw desertiezaak nog open stond. U vroeg aan uw neef om bewijs, maar hij vertelde u dat hij iemand nodig had van een hoge rang om dit document te verkrijgen (NPO, p. 16). U stelt dat uw neef u hiervan vier jaar geleden op de hoogte heeft gebracht (NPO, p. 17). Opgemerkt dat u al vier jaar weet dat u geseind staat en gevraagd waarom u nog steeds geen bewijs kon afleveren van uw seining, verandert u opeens uw verklaringen en zegt u dat uw neef zelf niet zag dat u geseind stond en hij dit aan een collega vroeg (ibid.). Dat u opeens uw verklaringen verandert kan niet overtuigen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Omwille van al bovenstaande redenen hebt u uw problemen in Algerije niet aannemelijk gemaakt. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het paspoort van uw zoon en de akte uit de registers van burgerlijke stand (groene map, stuk 1 en 2), tonen geen vrees ingeval van terugkeer naar Algerije aan.

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris waarvan de stukken worden bijgevoegd:

- “2. *Amnesty International report 2024-2025*
3. *Algeria 2024 – Human rights report U.S. Department of State*
4. *World Report 2025 Algeria Human Rights Watch*
5. *Artikel van Mary Lawlor, VN experte”.*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de revolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst “bijzondere noden” DVZ d.d. 10.02.2026).

Tijdens het interview verklaart u stress te ervaren omwille van de situatie waarin u zich bevindt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20.03.2026 (verder NPO), p. 3). Gevraagd of u reeds een psycholoog of psychiater zag, zegt u dat er geen dokter is in het gesloten centrum, u als een dier leeft met twintig personen per kamer, er geen tv of telefoon is, het eten niet goed is en de chefs van het centrum racistisch zijn (NPO, p. 6). Even later stelt u dat er wel een dokter is, maar hij u geen medicatie geeft (ibid.).

Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Verder verklaarde u de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 18). Ook gaf u aan alle vragen goed begrepen te hebben (ibid.).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Algerije in de (militaire) gevangenis terecht te komen wegens deserte.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Algerije een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal pertinent gewezen worden op verzoekers laattijdig beschermingsverzoek:

“Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig ingediend. Hierdoor kan uw houding niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt dit niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

- *Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds eind 2016 ontvluchtte omwille van de door u geschetste problemen (NPO, p. 12). U reisde via Italië naar Frankrijk waar u ongeveer een jaar verbleef, waar u nooit een verzoek om internationale bescherming indiende (ibid.). Gevraagd of u uw situatie in Frankrijk probeerde te legaliseren, zegt u dat uw bestemming België was, niet Frankrijk, en u geen papieren in Frankrijk wilde (ibid.). Deze uitleg is geen geldig excuus voor uw laattijdig verzoek. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat u niet hebt gedaan. Dat u nog ongeveer een jaar in Frankrijk verblijft en er geen verzoek om internationale bescherming indient, alvorens naar België te komen, kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

- *Bovendien diende u tijdens uw jarenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, ook nooit een verzoek om internationale bescherming in. Ook blijkt uit uw verklaringen uit de politieverhoren dat u meermaals verklaarde niet terug te kunnen naar Algerije omwille van het feit dat u een zoon in België had (zie administratief dossier). U maakt op geen enkel moment melding van problemen in Algerije. Ook hieruit kan geen werkelijke nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid.”*

Verzoeker repliceert dat voor hem het belangrijkste was dat hij weg kon uit Algerije en veilig was aangekomen in België. Het grootste gevaar, een vervolgingsvrees wegens desertie, was voor hem op dat moment geweken, aldus verzoeker. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij niet op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming aan te vragen doch van zodra hij op de hoogte was van de nodige stappen hij een beschermingsverzoek heeft ingediend.

Verzoeker kan met dergelijk betoog geenszins zijn laattijdig beschermingsverzoek verschonen.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk of voor het einde van zijn wettig verblijf, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

Waar verzoeker opwerpt geen kennis te hebben gehad van de procedure om internationale bescherming in België, kan hij niet overtuigen. Verzoeker kwam immers reeds meerdere keren in aanraking met de Belgische autoriteiten waarbij hij wel degelijk werd gewezen op de mogelijkheid om een beschermingsverzoek in te dienen. Zo werd verzoeker verschillende keren gehoord door de Belgische politiediensten en antwoordde hij telkens negatief wanneer hem gevraagd werd of hij een beschermingsverzoek in België had ingediend (zie administratief dossier).

Bovendien blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoeker in België reeds in 2019 een aanvraag tot gezinshereniging wist in te dienen. Zodoende weet verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij sinds zijn vertrek uit Algerije in 2016 niet op de hoogte zou zijn of werd gebracht van de gebruikelijke procedure inzake internationale bescherming.

Zodoende slaagt verzoeker er niet in een afdoende verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in Europa waaronder Frankrijk en België zonder statuut, hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers afwachtende houding vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden overwogen dat verzoekers problemen met betrekking tot zijn desertie niet geloofwaardig zijn:

“Zo dient in de eerste plaats gewezen te worden op de vaststelling dat u bijna tien jaar na uw vertrek uit Algerije (NPO, p. 12) en slechts nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, hetgeen in sterke mate de ernst

en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt en het gegeven ondersteunt dat u dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.

- U bent tegenstrijdig in uw verklaringen over hoe lang u uw legerdienst uitvoerde. Zo stelt u tot tweemaal toedat u vijf maanden diende (NPO, p. 8). Even later verklaart u twee à drie maanden te hebben gediend (ibid.). U verandert vervolgens opnieuw uw verklaringen en zegt dat u ofwel drieënhalve maand of vier maand heeft gediend (ibid.). Nog later verklaart u echter 45 dagen opleiding te hebben gevolgd, nadien te zijn overgeplaatst en na twintig dagen te zijn gedeserteerd (NPO, p. 9), hetgeen neerkomt op iets meer dan twee maanden. Dat uw verklaringen over de duur van uw legerdienst zo ver uiteenlopen kan dan ook niet overtuigen.
- U verklaart dat de Algerijnse autoriteiten jarenlang op zoek waren naar u en hier drie jaar geleden mee stopten (NPO, p. 15). U stelt eerst dat ze zeven à tien keer langskwamen en zegt vervolgens dat ze vele keren langskwamen en u zelf niet zeker bent hoe vaak ze kwamen (NPO, p. 16). U weet ook niet wie telkens langskwam (ibid.).
- Voorts bent u tegenstrijdig in hoe lang u bij uw zus onderdook. Aanvankelijk stelde u zes à zeven maanden te zijn ondergedoken (NPO, p. 11). Even later verklaart u echter vier maanden te zijn ondergedoken (NPO, p. 16).
- Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen om de door u voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten te staven. Daarenboven blijkt u nauwelijks enige concrete pogingen te hebben ondernomen om zicht te krijgen op uw (huidige) situatie in Algerije en zijn uw verklaringen daarover erg vaag en weinig aannemelijk. U stelt dat uw neef, die politieagent is, te weten kwam dat u geseind was en op een lijst stond (NPO, p. 15-16). Zo verklaart u dat hij in het systeem zag dat u gezocht werd. U vroeg hem om bewijs, en hij probeerde iemand te vinden om hem te helpen bij het bemachtigen van het document (NPO, p. 15). Gevraagd hoe uw neef te weten kwam dat u op een geseinde lijst stond, verklaart u dat uw neef uw naam en achternaam opzocht en hij zag dat u in het opzoekingsstelsel stond en dat uw desertiezaak nog open stond. U vroeg aan uw neef om bewijs, maar hij vertelde u dat hij iemand nodig had van een hoge rang om dit document te verkrijgen (NPO, p. 16). U stelt dat uw neef u hiervan vier jaar geleden op de hoogte heeft gebracht (NPO, p. 17). Opgemerkt dat u al vier jaar weet dat u geseind staat en gevraagd waarom u nog steeds geen bewijs kon afleveren van uw seining, verandert u opeens uw verklaringen en zegt u dat uw neef zelf niet zag dat u geseind stond en hij dit aan een collega vroeg (ibid.). Dat u opeens uw verklaringen verandert kan niet overtuigen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen doch brengt geenszins valabele elementen bij die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ontcrachten noch zijn tegenstrijdige en vage verklaringen kunnen verschonen.

Door nog louter te wijzen op de algemene situatie in Algerije inzake de (schending van de) mensenrechten zonder enige aanwijzingen dat hij persoonlijk wordt geviséerd, maakt verzoeker geen vervolgingsvrees aannemelijk. De Raad stipt in dit verband aan dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie meer bepaald inzake de schending van vrouwenrechten en de onderdrukking van activisten en journalisten, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer verzoeker geen activistisch profiel aantoont (zie Vragenlijst van 10 februari 2026, vraag 3).

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.3.5. verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas betreffende Algerije teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd.

Inzake verzoekers verwijzingen naar de socio-economische situatie en zijn betoog dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen binding of relatie meer heeft onderhouden sinds zijn vertrek en het voor hem onmogelijk is zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden gelet op zijn lange afwezigheid, moet opgemerkt worden dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Algerije op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Immers moet in dit verband aangestipt worden dat verzoeker Arabisch spreekt, hij stelt moslim te zijn, hij onder meer in Algerije werkervaring heeft opgedaan alsook in Algerije over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waaronder zijn vader, broers en zussen waarmee hij contacten onderhoudt en hij overigens de nodige zelfredzaamheid heeft getoond door meerdere Europese landen te doorkruisen en er te verblijven (Verklaring DVZ, p. 6-7, 9, 12; persoonlijk onderhoud, p. 5-8, 13).

De Raad herhaalt ten slotte dat de door verzoeker aangehaalde algemene informatie met betrekking tot de algemene situatie in Algerije niet dienstig is om aan te tonen dat er wat hem betreft sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, doch verzoeker blijft daartoe in gebreke.

2.3.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

2.3.6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een medewerker van het CGVS afdoende werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU